

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Żmij

w sprawie z powództwa A. S.  
przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W.  
o zapłatę i ustalenie,  
na posiedzeniu niejawnym 24 stycznia 2023 r. w Izbie Cywilnej w Warszawie,  
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku  
z 21 grudnia 2021 r., sygn. akt I ACa 850/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od Banku spółki akcyjnej w W. na rzecz A. S. kwotę 2 700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 21 grudnia 2021 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie I ACa 850/21 z powództwa A. S. przeciwko Bankowi spółce akcyjnej w W. o zapłatę i ustalenie: (pkt I) oddalił apelację pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z 21 maja 2021 r. ustalającego nieważność umowy o kredyt mieszkaniowy, zasądzającego od pozwanego na rzecz powódki kwotę 25 752,90

CHF wraz z odsetkami, oddalającego powództwo w pozostałym zakresie i orzekającego o kosztach za I instancję; oraz (pkt II) obciążył pozwanego kosztami postępowania apelacyjnego.

Pozwany skargą kasacyjną z 14 marca 2022 r. zaskarżył powyższy wyrok w całości, wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku, oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu za postępowanie przed Sądem Okręgowym, Sądem Apelacyjnym i Sądem Najwyższym wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego według norm przepisanych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania, z pozostawieniem temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu, w tym kosztach postępowania przed Sądem Najwyższym.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Powódka w odpowiedzi na skargę kasacyjną z 7 kwietnia 2022 r. wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie jej oddalenie, a w każdym przypadku o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie do dnia zapłaty.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Skarga kasacyjna nie spełniała ustawowych przesłanek koniecznych dla przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli (1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opart na przesłankach uregulowanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Jak trafnie wskazuje Sąd Najwyższy w postanowieniu z 27 października 2017 r., I CSK 321/17, dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Zatem nie w każdej sprawie, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. W judykaturze Sądu Najwyższego, odwołując się do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu, jeszcze w okresie obowiązywania kasacji zostało utrwalone stanowisko, że ograniczenie dostępności i dopuszczalności kasacji nie jest sprzeczne z Konstytucją RP, ani z wiążącymi Polskę postanowieniami konwencji międzynarodowych (por. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 stycznia 2001, III CZP 49/00, OSNC 2001, nr 4, poz. 53).

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c.) powinno spełniać wymagania stawiane zagadnieniu prawnemu przedstawianemu Sądowi Najwyższemu przez sąd drugiej instancji w razie powstania poważnych wątpliwości, których nie można rozwiązać za pomocą powszechnie przyjętych reguł wykładni prawa. Wspomniane wątpliwości muszą znajdować się w związku przyczynowym z rozstrzygnięciem sprawy, który powinien wynikać z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 2022 r., I CSK 2371/22 i powołane tam orzecznictwo).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu na okolicznościach mieszczących się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń, a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi

Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, z 15 października 2002 r., III CZP 66/02).

Zdaniem Sądu Najwyższego skarżący choć zdołał sformułować pytania prawne, tak lakoniczne uzasadnienie zagadnień prawnych przytoczone przez skarżącego nie odpowiada powyższym wymaganiom. Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega nie tylko na sformułowaniu samego zagadnienia, ale także na wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06). W przedmiotowej sprawie skarżący ograniczył się do wskazania, że podobne do sformułowanych przez niego zagadnień prawnych są przedmiotem rozstrzygania przez Sąd Najwyższy, wyraził własny pogląd i wymienił orzeczenia sądów na jego poparcie. W uzasadnieniu zabrakło natomiast wykazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w formie charakterystycznej dla zagadnienia prawnego przedstawianego przez sąd odwoławczy.

Odnosząc się zaś do przesłanki potrzeby wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, skarga kasacyjna w ogólne nie zawiera w tym przedmiocie uzasadnienia, jak również wskazania przepisu prawa, na tle którego dochodzić ma do rozbieżności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się przy tym, że powołanie się na przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu prawa, którego wykładnia budzi wątpliwości, określenia zakresu koniecznej wykładni, wykazania, że wątpliwości interpretacyjne mają poważny charakter i wymagają zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku w tym zakresie jest twierdzenie o występujących w orzecznictwie sądowym rozbieżnościach wynikających z dokonywania przez sądy różnej wykładni przepisu, konieczne jest wskazanie rozbieżnych orzeczeń, dokonanie ich analizy i wykazanie, że rozbieżność wynika

z różnej wykładni przepisu (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 listopada 2022 r., I CSK 3839/22). Tego wszystkiego w skardze kasacyjnej skarżącego zabrakło.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt 1 postanowienia), nie znajdując okoliczności, które obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu w ramach przedsądu.

O kosztach postępowania kasacyjnego (pkt 2 postanowienia) orzeczono na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c., z uwzględnieniem § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800, ze zm.).

Z tych wszystkich względów, Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji.